

Sygn. akt II K 482/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 29 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Brodnicy, Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Alina Jabłonowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Sowińska

w obecności Prokuratora /

po rozpoznaniu dnia 29 grudnia 2017 roku

sprawy **S. W. (1)** s. W. i D. z domu W.,

ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 października 2017 roku w (...) na ul. (...), na drodze publicznej prowadził w ruchu lądowym samochód marki B. o nr rej. (...) nie stosując się tym samym do wydanej w dniu 7 kwietnia 2015 roku przez (...) (...) decyzji nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kat. B, C, B+E, C +E prawa jazdy,

tj. o czyn z art. 180a kk

orzeka:

I/ ustalając, iż oskarżony S. W. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 180a kk i ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się orzeczenia;

II/ na mocy art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt 7 kk zasądza od oskarżonego kwotę 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III/ na mocy art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt 3 kk orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego)

IV/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II K 482/17

UZASADNIENIE

(...) w (...) decyzją z dnia 07 kwietnia 2015 roku na podstawie art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym cofnął z dniem 07 kwietnia 2015 roku S. W. (2) uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B, C, B+E, C+E i decyzji nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 16 i 27 marca 2017 roku S. W. (1) zdał z wynikiem pozytywnym egzamin państwowy w zakresie kategorii B w trybie art. 49 ust. 1 pkt 1 lit. a Ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami. Do dnia 03 listopada 2017 roku S. W. (1) nie ubiegał się o przywrócenie uprawnień do kierowania w zakresie kategorii B w trybie art. 103 ust. 3 powołanej ustawy

(dowód: decyzja (...) z dnia 07 kwietnia 2015 roku z poświadczeniem odbioru k. 6 i 7, zawiadomienie k. 4-5, zaświadczenie ze (...)k. 3).

W dniu 28 października 2017 roku funkcjonariusz policji (...) w (...) na ulicy (...) w związku z przekroczeniem prędkości o 16 km/h zatrzymał do kontroli drogowej kierującego samochodem osobowym marki B. nr rej. (...). Podczas kontroli okazało się, że kierującym był S. W. (1), co do którego (...) w (...) w dniu 07 kwietnia 2015 roku wydał decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania

(dowód: notatka urzędowa k. 2, wyjaśnienia S. W. (1) k. 13).

S. W. (1) nie był do tej pory karany, jest żonaty, posiada troje dzieci, z czego jedno na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości około 40 tysięcy złotych

(dowód: karta karna k. 31, dane o podejrzanym k. 30).

S. W. (1) podczas wyjaśnień przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, że wiedział, że ma cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami, bo otrzymał decyzję, a także, że w marcu 2017 roku zdał egzamin na prawo jazdy kategorii B, ale z uwagi na brak czasu nie ubiegał się o przywrócenie uprawnień do kierowania w zakresie kategorii B prawa jazdy. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, albowiem stanowią one logiczną całość i znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci notatki urzędowej k. 2, zaświadczenia (...) k. 3, zawiadomienia o wszczęciu postępowania k. 4-5 oraz decyzji k. 6-7.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci notatki urzędowej k. 2, zaświadczenia (...) k. 3, zawiadomienia o wszczęciu postępowania k. 4-5 oraz decyzji k. 6-7, karty karnej k. 31, danych o podejrzanym k. 30 albowiem zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, zgodnie z obowiązującymi przepisami, nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Zgodnie z treścią art. 180 a kk karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch podlega ten, kto na drodze publicznej w strefie zamieszkania bądź w strefie ruchu prowadzi pojazd mechaniczny nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzja taka została wydana w dniu 07 kwietnia 2015 roku wobec S. W. (1). Decyzję wydano w oparciu o przepis art.140 ust.1 pkt 4 lit a Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z tym przepisem decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym wydaje starosta w razie niepoddania się sprawdzeniu kwalifikacji w trybie określonym w art. 114 ust. 1 pkt 1. Art. 114 ust 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym stanowi, że kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji podlega osoba posiadająca uprawnienie do kierowania pojazdem, skierowana decyzją starosty na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, w razie przekroczenia 24 punktów otrzymanych na podstawie art. 130 ust. 1. Taką osobą był oskarżony, co wynika z zaświadczenia zawartego na karcie 4 akt.

W dniu 16 i 27 marca 2017 roku S. W. (1) zdał z wynikiem pozytywnym egzamin państwowy w zakresie kategorii B w trybie art. 49 ust. 1 pkt 1 lit. a Ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami. Zgodnie z treścią art. 103. ust 3 ustawy o kierujących pojazdami starosta wydaje decyzję administracyjną o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami po ustaniu przyczyn, które spowodowały jego cofnięcie, oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej. W związku z tym, że oskarżony nie ubiegał się o przywrócenie uprawnień do kierowania pomimo zdania egzaminu państwowego decyzja (...) z dnia 7 kwietnia 2015 roku obowiązywała. Nadto S. W. (1) w dniu 28 października 2017 roku w (...) na ulicy (...), która jest drogą publiczną prowadził samochód osobowy o nr rej. (...). Zachowaniem swoim S. W. (1) wypełnił znamiona przestępstwa z art. 180 a kk.

Sąd ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość tych czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie warunkowo umarzył na okres próby 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 66 § 1 i § 2 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Występek przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą nie przekraczającą pięciu lat pozbawienia wolności, zatem warunek umożliwiający orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania określony w art. 66 § 2 k.k. został spełniony.

Zgodnie natomiast z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Oczywistym jest, iż występek z art. 180a kk . jest występkiem formalnym, niosącym w sobie potencjalnie duży stopień społecznej szkodliwości, do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania niebezpieczeństwa, spowodowania wypadku czy naruszenia zasad ruchu.

Jednakże w ocenie Sądu, w przypadku czynu, jakiego dopuścił się oskarżony S. W. (1) najistotniejsze są właśnie okoliczności konkretnego czynu. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż oskarżony w marcu 2017 roku zdał egzamin w zakresie kategorii B w trybie art. 49 ust. 1 pkt 1 lit. a Ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami. Nie uiścił jednakże opłaty ewidencyjnej , która zgodnie z art. 103. ust 3 ustawy o kierujących pojazdami winna być uiszczona by starosta wydał decyzję administracyjną o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami .

Sąd uznał zatem, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. Oskarżony nie był dotychczas karany, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy ustabilizowany tryb życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżony nie kwestionował okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia w których opisał jak doszło do jego popełnienia.

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności dotyczących sprawy, uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego, a także fakt, iż poczuwa się on do winy, a także obecną postawę oskarżonego Sąd uznał, iż zachodzą wszystkie przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i 2 kk warunkujące dopuszczalność instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd stanął na stanowisku, iż w tej sytuacji wymierzenie oskarżonemu kary nie jest niezbędne, przyjmując jednocześnie, iż pomimo umorzenia postępowania oskarżony S. W. (1) będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni w przyszłości przestępstwa. Sąd postanowił dać oskarżonemu szansę na poprawę i skorzystać z dobrodziejstwa, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd uznał, że okres próby wynoszący 1 rok będzie wystarczający dla pozytywnego przeprowadzenia procesu resocjalizacji oskarżonego oraz skutecznie odwiedzie oskarżonego od popełniania przestępstw. W ocenie Sądu świadomość, iż warunkowo umorzone postępowanie może być podjęte, daje wystarczającą gwarancję tego, że oskarżony przemyślał popełniony czyn i nie wejdzie więcej na drogę przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 42§ 1a kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone między innymi w art. 180akk.

Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w sytuacji, w której postępowanie karne zostaje warunkowo umorzone, pozostaje fakultatywny. Przepis art. 67 § 3 in fine kk jest bowiem w zakresie orzekania tego środka karnego przepisem szczególnym w stosunku do art. 42 §1a KK i wyłącza stosowanie tego ostatniego w zakresie przez siebie objętym, a więc przy warunkowym umorzeniu postępowania. Tym nie mniej Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że stosowanie tego środka karnego jest najskuteczniejszym sposobem wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszającym naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości (vide wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r. sygn. VKRN106/82). Podkreślić należy, że ustawodawca uznał za obligatoryjne orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wypadku skazania za przestępstwo z art. 180akk. Sąd z mając na uwadze fakt, że oskarżony zdał egzamin państwowy na prawo jazdy kategorii B orzekł środek karny na najkrótszy okres czasu przewidziany w kodeksie karnym. Orzeczenie przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie doprowadzi do utraty głównego źródła utrzymania oskarżonego i jego rodziny. Orzekając środek karny Sąd uwzględnił również to, że oskarżony w dniu 28 października naruszył przepisy prawa o ruchu drogowym przekraczając dopuszczalną prędkość.

By wzmocnić aspekt prewencyjny zastosowanych środków oddziaływania prawnego na osobę oskarżonego, a także społeczne poczucie sprawiedliwości oraz po to, by oskarżony odczuł realną dolegliwość związaną z faktem uznania go za winnego popełnionego przestępstwa, Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 7 kk zasądził od oskarżonego kwotę 1500 zł tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie świadczenia pieniężnego jakkolwiek fakultatywne, jednak zmierza nie tylko do wzmocnienia represji karnej związanej z karą, lecz również uświadomienia sprawcy skutków mogących powstać w wyniku zdarzenia spowodowanego przez osobę naruszającą rażąco przepisy Ustawy prawo o ruchu drogowym. Przy określaniu wymiaru tego środka karnego Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu oraz sytuację materialną oskarżonego. Wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego mieści się, zdaniem Sądu, w możliwościach płatniczych oskarżonego.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 629 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi.

ZARZĄDZENIE

1. (...) (...) (...)

2. (...)

B. (...) (Alina Jabłonowska)